

телността имъ и, тъй да оставятъ добъръ споменъ и за себе си между насъ; но... ахъ, туй пусто но!... то ни бърка да си изпълниме длъжността спрѣмо тѣхъ, както и спрямо народътъ и отечеството си, като достойни негови синове.

Стига, стига вече сме прѣзирали и прѣнебрегвали своето, а обичали само чуждото; врѣме е вече да се отърсиме отъ тъй си болѣсть и се покажемъ достойни за хубавото си име и прѣкрасно свое отечество, като се научиме да ги почитаме и пазиме като зеницата на окото си.

Ние имаме цѣлъ сонмъ велики мжжѣе, съ които твърдѣ малцина отъ чужденцитѣ бихж можѣли да се равнятъ, ние имаме Крума, Бориса, Симеона, Асѣня, Самуила, Управда (Юстиниана), святитѣ братя Кирилла и Методия, нашатѣ славни просвѣтители, Климента, Ивана Рилский, Ефтимия патриархътъ Търновский, Паисия Хелендарский, Неофита Бозвелията, Софрония Вратчанский епископъ, братята Миладиновци, Априлова, и много други йоще като тѣхъ.

Тѣхнитѣ биографии бихж на ползували много и поучили на добро, по вѣче отколкото биографиитѣ на кои-годѣ чужденци.

Прочее, нека ги съставимъ и распространимъ колкото се може по вече и по на широко изъ народътъ. Нека той знае своитѣ благодѣтели и ръководители, нека той незабравя онѣзи свои синове, които сж жертвували